

1896-01-26

SENDER

Joakim Skovgaard

RECIPIENT

Agnete Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Chiusi

Mentioned people:
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Archive:
Mappe 53 nr. 12

TRANSCRIPTION

Mappe 53-12

Chiusi 26.1.96.

Kjære Kone! Kan du huske den store mose her til den ene side. Nu skal vi lidt mod nord til den anden side for at få fat i linien til Perugia. Imorges tog vi fra Sienna ved stjerneskin, og rødlig solstriben i øst lovede solopgang. Den voksede sig større, til den ene side lå landet blegt mod [?] til den anden som mørk silhuet mod lyset som voksede, stjernerne slukkede efterhånden, vi [?] på som smede for at få det første glimt af solen. Mod nordvest var himlen violetrød over de gule lerbanker som i denne guldne del af Italien, former sig i underlige rene nedskyllede former, lyset voksede, ved en station stod to piger med deres hunde af, de skulde ud at jage på de øde højder. Så kom vi til en stor dal med snurrige hussamlinger og tårne og popler, alt i samme farve som leret, men nu med en svag rødme.

Vi syntes solen gav sig alt for god tid, bjærgenes langstrakte blålige linier strakte sig langt. Endelig blev

-2-

de fjerneste toppe rosenrøde, og så en til på [??] flere strålerne. Vi nåede Chiusa, men der holdt et andet tog lige for næsen af os, og nu faldt der rigtig sollys på hussiderne, der sås gennem vinduerne på toget foran os, vi så et glimt af den selv. Endelig kørte vi og fik fri himmel, solen blændede, det var som den havde opsamlet alle farverne fra jorden op i sine lange brede stråler, som var i den lyseblå luft, og jorden kun var soltoner.

Terontala

Den fik dog efterhånden farve igen, byerne på torpene mellem højderne så lysende rødlige, skyggeordener blålige, alt i mælketoner.

Så kom Chiusa, der gik vi og bagte os i solen, spiste og drak. Nu er vi nået her til, du kan tro lyset Trabimeno lå skinnende grønblå bag de spredte gamle egetræer, og på en landtunge en herlig lille by, da vi svingede norden op lå søen i syd med dejlige højdelinier bag, alt så lyseblåt fortonet som i Paradis. Mod øst lå langt borte snebjærgene snart lige så høje som alperne og næsten gående sammen med den lyse luft. Om lidt går vi i toget til Perugia, så skal vi køre ud langs den nordlige side i søen.

-3-

Perugia. Nu er vi her, har set nogle kirker, men kun en var rigtig god, en lille gammel udgave af St. Stefans i Rotondo i Rom, vi kom til da solen sendte sine lave gyldne skarpe stråler over jorden og malede gyldent hvor

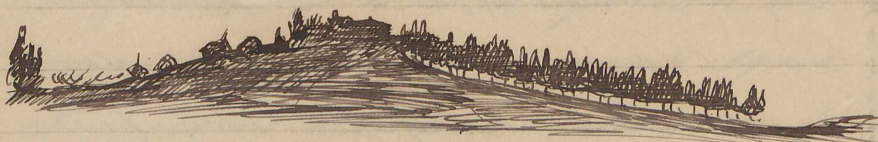
den kom kunde ned. Foran var der en lille indelukket grønning hvor ungdommen morede sig og mænd spillede boccia. Manden sagde den havde først været hedensk tempel, og viste os en offersten.

Derfra gik vi op på et højt punkt med udsigt nord over, den flotteste udsigt er måske mod syd, men den er [??] mod nord, der var en krans af snetoppe fra nord til sydøst, den største ganske hvid, nu rødmede de og dalene som lå i skygge, og staden lå under os og for os i grålig skygge og med skærende lysepletter. Skyggerne voksede, gled op af siderne, [??] blev slugt af det på en lille kirke mod nord strålede endnu på en høj, så gik den også under, de nærmeste er violette højder tabte farven, mod nordvest holdt en blå bølger sig mod aftenhimlen. I nord og væst blev de rosenrøde snetoppe grønne, så de højere, til sidst den

-4-

højeste. Under os et mælkeblåt dyb som enten er de gråblå nu så svage bjærg, men evig [?tydeligste] især da de strålede. Kun himmelen lå endnu over med et rosenrødt bælte, mod vest var den gylden. Så ringede klokkerne den dags sol ned. Og nu god nat min egen elskede kone.

Porte S. Giovanni den 27de. Det er en lille station nedenfor Perugia lige ved Volumniernes grave på vejen til Assisi. Vi har lige set gravene, de var for resten ikke så videre, må vel være en slags senere græsk groft arbejde, og desværre ingen maleri på væggene, som i Chiusi, og den sprang vi over, det vilde kostet os en dag og kostet penge. Her havde vi vel for resten vel kort tid, her er en samling etruskiske ting osv. Men f.eks. nogle gode vaser, jeg fik kun tid til at tegne maleriet på en af dem. Men det var også grumme morsomt, den unge Heratles som ligger i sengen og klemmer slangerne, broderen flygter hen mod den stille forskrækkede moder. Athene står ved den anden side med krone på og en mand bag ved. På randen af vaserne var sorte dyr på gul bunde, men den fik jeg ikke med. Her har jeg også set de malerier i bøger, som har behaget mig meget ubetinget. Havde jeg haft tid havde jeg kopieret begge to, men der skulle vel 1 dag til at gøre det her, for farverne var særlig smukke, og en hel dag vil der og være gået. Og hils alle hjemme på Thorvaldsen og på Øen. Din Mand

Chiusi 26-1-96 Kjære Kone, Kan Du huske den
store mase her til den ene side. Nu skal vi lidt mod
nord ad en anden linie for at få fat i linien til
Perugia. Imorgen tog vi fra Siena ved Stjerneheim,
en rigtig smal Strøbe i øst lødende solgang.
Den vokede sig store, til den ene side, det landet
blev end ruin, til den anden som mink skovet med
lyst som voksende, stjernerne skudtes efter.
Længden, vi passede på som omme for at få det
første glimt af Solen. Mod nordvest var himlen
violet rødt over de gulvædede leirbunker som i denne
goldsal af Stalen, som sig i underlige runde, blødt-
skjellende former. Lyset voksede, ved en Station, stod
to jøge med deres hunde af, de skulde insat jøge
på de nye lejder. Så kom vi til en stor dal
med smukke husstande og træer og popler, alt
i samme farve som lort, med en rød en søg riden.
Vi syntes Solen gav sig alt for god tid Bjergens lang-
strakte, bløde, linier strakte sig bagst. Endelig blev

en af de sømmede tæppe rosenrødt, og så en
til på skid efter trålerne. Vi nåede Asciago,
men der holdt et andet tog lige for næsen af os, og
vi faldt der rigtigt solbys på kussornerne og på
vinduerne på toget foran os, vi så et glimt af
den sølv, endelig kørte vi og fik fri himmel, solen
blændede, det var som den havde opsamlet alle
farverne på jorden og i sine lange brude stråler
som endte i den lysblå luft, og jorden kun var
soltoner. ^{Terontaler} Den fik dog efterhånden farve igen,
byerne på terræne mellem højderne så lygende
rødlige, skovsøderne blålige, alle mælktoner.
Så kom Chiavari, der gik vi og lagte os i solen, spist
og druk. Nu er vi næst her til, der kan tre dage til Tri-
moro la skinnende grønblå by de oprindelige gamle
egyptere, og på en landtunge en herlig lille by, der
vi bringer os nord og læ os down i syd med dejlige
højdelinier by, alt så lysblåt fortonet som i Ita-
liens. Mod øst lå langt borte smukke alperne lig
sø her de som alperne og næsten grønne sammen
med den lyse luft. Den lod sig se i toget til Bergamo,
no skal vi kører det bys den nordlige side og inde i styret.

Den er i et stort nyt hus (byen) og der er lidt som lugter af græs.

Perugia. Nu er her der set nogle kirker, men
kun en var rigtig god, en lille gammel udgave
af S. Petrus in Rotondo i Rom, er kom til
den da solen sendte sine lave gyldne skæpe
stråler over jorden og malede gyldent hvor den
kunde nå. Foran var der en lille indelukket
grønning hvor ungdommen morede sig og mænd
oplyste boccia. Mændene søgte den havde først
besøgt et hedensk tempel, og vilde os en offerdug.
Efter at vi er på et højt punkt med udsigt
mod nord, den flotteste udsigt er måske mod syd, men
den er lidt mod nord, der var en kranse af ontoppene
fra nord til sydøst, den stegte ganske højt,
men rindede de og dalene som lå i skygge, og
staden lå under os og for os i grønt skog og
med skærende bjergplatter. Skysse voksende,
gled og ad ordene, Astor blev slagt af et træ,
en lille kirke mod nord stråle endnu på en høj, og
gik den grad under, de nærmest valgte højder tabte
farven, mod nordøst holdt de blå bjerge sig mod
aftenhimmelen. I nord og øst blev der de rosenrøde læn
ontoppene grønne, og de høje, til sidst den

højeste. Under os et malkblåt dyb som ender
i de grønne søer, men evigt tynde,
især de de stråle. Kun Kimmelen l'endene over
den med et rosenrødt bælter, med vist var den
fylden. Så ringede klostkerne den dags sol
ned. Og nu god nat min en elskede kone.
Ponte S. Giovanni den 27de. Sæter en lille station
nedenfor Perugia lige ved Columbianus grave på vej til
Assisi. Vi har lige set gravene, de var for næsten ikke se
ordet, men vil være en slags små græk grøft arbejde, og
dovne ingen maleri på væggene, som i Chiassi, og den omg
vi over, det vilde sikkert os en dag og korte penge. Her i 187.
haver vi forresten vel kort tid, her er en smuk strøket
ting os. med fire nogle gode vaser, jeg fik kun tid at tegne
maleriet på en af dem, men det var også grumme morsomt,
den unge Herakles som ligger i søgen og klemmer
slangerne, hvordan flygler han med den ^{stille} forstrøkkede
møder. Athene står ved den anden ende med kronen på,
og en mand bager ved. På væggen af vaser, var sorte dyr på
gul bund, men den fik jeg ikke med. De har jeg også se de
malerier i bøger, som har betydet mig mest, ubetinget.
Havde jeg haft tid havde jeg kopieret bøger, to, men de skulle vel
læge til at gøre hver, for farverne var de der og smukke. og nu
har vel du og mine egne og alle alle bøger på Thorvald og på P. i Milano